

Vězeňská služba České republiky
Generální ředitelství Praha

Soudní č. 1672/1a, pošt. příhrádka 3, 140 67 Praha 4, tel.: 244 024 111, fax: 244 024 809, ISDS: b86abcb

Č. j.: VS-28249-4/ČJ-2021-800040-INFZ

V Praze dne 22. února 2021

SODALES SOLONIS z. s.
IČ: 22848347
Jan Šinágl, předseda
Bratří Nejedlých 335
267 53 ŽEBRÁK
ID datové schránky: wy382s

Počet výtisků: 1
Výtisk č.: 1
Počet listů: 2 (oboustranně)

Datovou zprávou

ROZHODNUTÍ

o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace

Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, jakožto povinný subjekt ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („povinný subjekt“), obdržela dne 5. února 2021 žádost o poskytnutí informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod a podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů („zákon o svobodném přístupu k informacím“), kterou datovou zprávou podal pan Jan Šinágl, nar. 9. prosince 1952 (předseda SODALES SOLONIS z. s.), se sídlem ulice Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák (zaevidována pod čj. VS-28249-1/ČJ-2021-800040-INFZ) ve znění:

- 1) Miliardář Roman Janoušek byl pravomocně odsouzen na 4 1/2 roku vězení. Nachází se stále ve zdravotní péči lékařů v zařízení nepatřící pod VS-ČR? Není schopna VS-ČR zajistit odpovídající zdravotní péči ve svém zařízení, nebo už se nachází ve výkonu trestu, pokud ano od kdy?*
- 2) Antonín Michal byl odsouzen na 8 let nepodmíněně v kauze miliardových podvodů. Údajně nenastoupil trest ze zdravotních důvodů? Nenastoupil? Pokud ano, tak od kdy? Ani v jeho případě by nebyla VS-ČR zajistit odpovídající zdravotní péči ve svém zdravotnickém zařízení?*
- 3) Kdo rozhoduje, zda zdravotní péče proběhne ve zdravotnických zařízení patřící pod VS-ČR, nebo mimo ně?*

Povinný subjekt posuzoval body 1. až 3. žádosti samostatně podle obsahového zaměření. V řízení o bodu 2. žádosti tuto posoudil z hlediska ústavního práva na svobodný přístup k informacím, právní úpravy v zákoně o svobodném přístupu k informacím a v zákoně č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky, ve znění pozdějších předpisů, užil přitom rovněž judikaturu Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu. Po provedeném řízení rozhodl takto:

Žádost o poskytnutí informace bod 2. odmítá

podle právní úpravy v ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Odůvodnění

Právo na informace, jejich vyhledávání a svobodné šíření, je v České republice garantováno v čl. 17 Listiny základních práv a svobod („Listina“). Podle čl. 17 odst. 4 Listiny platí, že *„svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu zdraví a mravnosti“*. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny *„státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.“*

Zákonem provádějícím oba citované odstavce čl. 17 Listiny je především zákon o svobodném přístupu k informacím jako komplexní úprava poskytování informací, respektive podmínek přístupu veřejnosti k informacím o činnosti povinných subjektů, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, a jsou jimi státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Právo na svobodný přístup k informacím však není absolutní ani bezbřehé, což nejednou judikoval Nejvyšší správní soud nebo Ústavní soud.

Ve vedeném řízení povinný subjekt poté postupoval způsobem, jímž přitakal k názoru, který judikoval Ústavní soud v nálezu (IV. ÚS 1684/11 ze dne 31. července 2013), když výslovně zdůraznil, že *„naplnění podmínky nezbytnosti omezení základního práva jednotlivce na informace vyplývající ze zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci podle okolností konkrétního případu.“*

I.

K odmítnutí žádosti povinný subjekt přistoupí tehdy, pokud naplnění povinnosti poskytovat informace brání některé z omezení práva na informace, jak jsou vymezena v ustanoveních § 2 nebo v ustanovení § 7 až 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Pakliže povinný subjekt žádosti (byť i jen zčásti), nevyhoví, vydává ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se tento *„nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“*

Co je zásadní a nutno k řízení vedeném k bodu 2. žádosti zdůraznit, a to shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. června 2010 (čj. 1 As 28/2010 – 86), je potřeba *„od sebe odlišit případy, kdy se při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 zákona) vůbec nepostupuje, a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy.“*

Povinný subjekt tedy vydává rozhodnutí o odmítnutí žádosti v případech, kdy po posouzení skutkového a právního stavu, po provedeném správním uvážení, dospěje k závěru, že je dána výlučka z informační povinnosti, proto, že se zákon o svobodném přístupu k informacím se ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím na poskytování

vymáhaných informací nevztahuje, anebo v případech, kdy podání, potažmo, zpřístupnění informace upravuje konkrétní právní norma v jiném, zvláštním zákoně.

V souvislosti se shora vyjádřeným výslovný požadavek žadatele (cit.), zda „*Antonín Michal byl odsouzen na 8 let nepodmíněně v kauze miliardových podvodů. Údajně nenastoupil trest ze zdravotních důvodů? Nenastoupil? Pokud ano, tak od kdy? Ani v jeho případě by nebyla VS-ČR zajistit odpovídající zdravotní péči ve svém zdravotnickém zařízení?*“, povinný subjekt odmítl. Nabyt zde přesvědčení, že v případě otázky nastoupení/nenastoupení výkonu trestu odnětí svobody lze vyřízení žadatelova požadavku vyřídit mimo režim právní úpravy zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žádost se proto odmítá v souladu s § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, za užití ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

II.

Povinný subjekt má tak za postavené najisto, že žadatel se požadavkem na vysvětlení otázky, zdalipak „*Antonín Michal, který byl odsouzen na 8 let nepodmíněně v kauze miliardových podvodů, údajně nenastoupil trest ze zdravotních důvodů? Nenastoupil? Pokud ano, tak od kdy? Ani v jeho případě by nebyla Vězeňská služba ČR zajistit odpovídající zdravotní péči ve svém zdravotnickém zařízení?*“ domáhá údajů z evidence Vězeňské služby České republiky obligatorně založené a vedené osloveným povinným subjektem.

Z hlediska praxe se „*údaji vedenými pro účely evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky*“ rozumí evidence záznamů týkajících se vězněné osoby, kterou Vězeňská služba České republiky vede na základě § 2 odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské a justiční strážci České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o Vězeňské a justiční strážci České republiky“), a ve smyslu ustanovení § 23a téhož zákona.

III.

Zákon o Vězeňské službě a justiční strážci sice neobsahuje natolik komplexní úpravu týkající se poskytování informací, aby mohl být zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, jenž by vylučoval možnost domáhat se poskytnutí informací dle tohoto zákona, nicméně, z ustanovení § 23a odst. 2 zákona o Vězeňské službě a justiční strážci však bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že tento zákon s poskytováním údajů z evidence počítá.

Skutečnost, že zmíněné ustanovení § 23a odst. 2 zákona o Vězeňské službě a justiční strážci s poskytováním údajů z evidence počítá, jelikož výslovně vymezuje okruh osob, které o takové údaje mohou požádat, potvrdil taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. července 2019 (čj. 1 As 159/2019 - 29).

Na závěr se patří akcentovat, že právo na požadované informace nebylo žadateli odepřeno.

Jinými slovy, existuje možnost, příležitost, že osoba (fyzická či právnická), které podle všeho svědčí právní zájem na poskytnutí záznamu z evidence osob ve výkonu trestu odnětí svobody ve věci, jestli „*Antonín Michal, který byl odsouzen na 8 let nepodmíněně v kauze miliardových podvodů, údajně nenastoupil trest ze zdravotních důvodů? Nenastoupil? Pokud ano, tak od kdy? Ani v jeho případě by nebyla Vězeňská služba ČR zajistit odpovídající zdravotní péči ve svém zdravotnickém zařízení*“, může o zpřístupnění takových dat zažádat.

Ovšem již mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle ustanovení § 23a odst. 2 zákona o Vězeňské službě a justiční strážní, ve znění zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů, když pro vymezení pravidel jednání a postupu Vězeňské služby České republiky příkazovací úpravou stanoveno, že údaje z evidence osob ve výkonu trestu odnětí svobody (zabezpečovací detence, výkonu vazby) Vězeňská služba České republiky poskytuje na žádost. Poskytuje výhradně na žádost, přičemž jiný postup se nepřipouští; jedná se o právní úpravu kogentní.

V ustanovení § 23a odst. 2 písm. d) zmíněného zákona (o Vězeňské službě a justiční strážní) je rovněž určeno, že je-li žádost o poskytnutí údajů podávána, žadatel musí osvědčit právní zájem a sdělení údaje či poskytnutí kopie nesmí bránit zvláštní zákon.

Z uvedené právní úpravy je zřejmá povinnost žadatele na splnění obou požadavků.

IV.

Na závěr povinný subjekt konstatuje, že rozhodující pro určení, v jakém právním režimu by žádost, byť nadepsaná žádost o poskytnutí informace měla být vyřízena, byl její obsah, který povinný subjekt posoudil ve smyslu právní úpravy podle ustanovení § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“).

Tedy, jinak řečeno, skutečnost, že podání ačkoliv bylo nazváno jako žádost o informaci podle zákona o svobodném přístupu k informacím, se toto ocitlo ve stavu v podstatě bez významu, neboť každé podání se vždy posuzuje v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu - podle svého reálného obsahu a bez ohledu na to, jak je tedy označeno.

Vhodno uzavřít, že judikatura také připouští, že „*ne každý dotaz, sdělení či žádost fyzické či právnické osoby učiněný vůči orgánům veřejné správy je třeba podřadit pod formalizované postupy podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Opačný přístup by znamenal, že by jakýkoliv dotaz osoby podléhal režimu předmětného zákona*“ (viz Nejvyšší správní soud čj. 8 As 57/2011 - 77).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání. Odvolání se podává prostřednictvím povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí; nadřízeným orgánem rozhodujícím o odvolání je Ministerstvo spravedlnosti České republiky.

Jaroslav Bauer
ředitel odboru správního
z p. Mgr. Alice Hladíková v. r.
- otisk kulatého úředního razítka -

Za správnost: JUDr. Miroslav Bělecký